

Arrest

**nr. 110 129 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2009 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

1.2. Op 19 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 24 februari 2010. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing indiende

bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), werd verworpen bij arrest nr. X van 31 mei 2010.

1.3. Op 21 juni 2010 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

1.4. Op 27 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 1 september 2010. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing indiende bij de Raad, werd verworpen bij arrest nr. 52 066 van 30 november 2010.

1.5. Op 4 oktober 2012 legde verzoekster samen met haar Nederlandse partner een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout.

1.6. Diezelfde dag diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse partner.

1.7. Op 28 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 4 april 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.10.2012 werd ingediend door:

Naam: H.

Voorna(am)(en): L.

Nationaliteit: Armeneens

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40bis, §2 stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voorde beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen’.

Artikel 40ter stelt: ‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3 die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen’.

Gebaseerd op het volgende vonnis van het Parket van de Procureur Des Konings op 1 juni 2010:

De man schreef zich op 30 juni 2009 in te Turnhout, in september 2004 volgden de vrouw en twee zonen. De man heeft in 2002 asiel aangevraagd in Nederland en verkreeg in 2004 een verblijfsvergunning op basis van humanitaire redenen. Op 1 oktober 2008 verkreeg hij de Nederlandse nationaliteit. Zijn identiteitsgegevens zijn louter gebaseerd op zijn eigen verklaringen. Hij verklaarde onder andere dat hij gehuwd was geweest van 1982 tot 1986 en geen kinderen had. De man verklaarde ten aanzien van de politie te Turnhout dat hij gehuwd was in oktober of september 1982 in Armenië (zij zouden nochtans gehuwd zijn op 18 september 1980). Hij verklaart feitelijk gescheiden geleefd te hebben van zijn vrouw en kinderen maar nooit wettelijk gescheiden te zijn.

Hij is in 2002 al leen naar Nederland gereisd en vroeg er asiel aan: de vrouw en de kinderen kwamen in 2005- 2006 naar Nederland en vroegen eveneens asiel aan.

De man stelt dat er in Nederland diverse pogingen zijn ondernomen om het huwelijk te laten erkennen maar dit met negatief resultaat. De redenen waarom het huwelijk niet werd erkend in Nederland worden door betrokkene niet aangegeven. Omdat de familie dreigde uiteen te vallen door de illegale status van de vrouw en de kinderen, verhuisde men naar België.

Er zijn verschillen in de vertalingen van de huwelijksakte. De man bevestigt dat de correcte huwelijksdatum 30 september 1982 moet zijn. De vrouw verklaarde in Nederland dat het 18 september 1980 was.,.

De vrouw vroeg in Nederland asiel aan in 2005 en in 2008 en verklaarde gehuwd te zijn op 18 september 1980. Ook haar identiteitsgegevens zijn louter gebaseerd op haar eigen verklaringen.

Betrokkenen verbleven voorheen in Nederland. Daar hebben zij een asielpcedure opgestart en een procedure gezinshereniging. Asiel en gezinshereniging werd hen telkens geweigerd. In Nederland is men volledige uitgeprocedeed. Betrokkenen zijn vervolgens naar België verhuisd en wensen thans hun huwelijk in België te laten erkennen. Het in Armenië afgesloten huwelijk van partijen werd in Nederland nooit erkend.

Een eventuele erkenning van het huwelijk in Nederland zou bovendien in Nederland geen verblijfsrechten opleveren. De vrouw verklaarde ten aanzien van de politie te Turnhout dat zij gehuwd is in Armenië op 30 september 1982. Zij verklaart dat zij in Armenië feitelijk gescheiden leefde van haar man omwille van bepaalde problemen maar zij weet niet welke... Zij waren niet feitelijk gescheiden. Zij hebben in Nederland inderdaad een asielpcedure en een procedure gezinshereniging opgestart, welke geweigerd werden. Zij verbleven vervolgens illegaal in Nederland. Zij verhuisden vervolgens naar België om hier een procedure gezinshereniging op te starten en alhier verblijfsrechten te bekomen. Aangaande de fouten en verschillen in de vertalingen van de huwelijksakte verklaart zij te zijn gehuwd op 30 september 1982. Alle andere verschillen betreffen vertaalfouten. Zij verbleef illegaal in België van juli tot september 2009. Zij geven geen welbepaalde reden aan waarom zij naar België verhuisden. De man geeft wel toe dat zij naar België verhuisden omwille van het illegaal verblijf in Nederland van de vrouw en de kinderen. Het is dan ook waarschijnlijk dat vertrokkenen thans "shoppen" om hun huwelijk ergens erkend te zien. Betrokkenen hebben geen enkele binding met België.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is mijn ambt van mening:

Dat er geen zekerheid is inzake het afgesloten huwelijk gelet op al de verschillende verklaringen die zijn afgelegd inzake de huwelijksdatum. Bovendien is de identiteit van betrokkene al louter declaratoir. Er is geen zekerheid of het huwelijk inmiddels niet in het buitenland ontbonden is, gelet op de eigen verklaringen van de echtgenoten (de man verklaarde in Nederland dat zijn huwelijk eindigde in 1986). Bovendien wensen betrokkenen zich enkel in België te vestigen omwille van de proceduriële problemen die zij in Nederland ondervonden: daar werd het geen asiel verleend, werd het huwelijk niet erkend en werd geen verblijf bekomen op basis van gezinshereniging. Op basis van deze elementen in het dossier ben ik van mening dat het huwelijk niet kan erkend cq, overgeschreven worden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster onder meer de schending van de motiveringsverplichting op en klaagt ze aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift onder meer als volgt:

"(...) 2.

Dat daarnaast dient te worden vastgesteld dat het "vonnis" van het Parket van de Procureur des Konings enkel en alleen betrekking heeft op de beoordeling van de door verzoekers neergelegde Armeense huwelijksakte en niet op de door verzoekster en de heer T.Z. ondertekende verklaring wettelijke samenwoning op basis waarvan verzoekster een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend.

Dat verweerder geenszins verzoekster aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als levenspartner van een Nederlandse onderdaan (correct) heeft getoetst aan de voorwaarden gesteld in het art. 40bis §2, eerste lid 1° tot 3° Vw.

Verweerder verwijst in zijn besluiten naar de voorwaarde f) van voormeld artikel doch motiveert niet in feite dat verzoekster niet aan deze voorwaarde zou voldoen.

Overigens is de verwijzing naar de voorwaarde f) van het art. art. 40bis §2, eerste lid 2° Vw. totaal onterecht nu in casu ten aanzien van verzoekster evenmin ten aanzien van de heer T.Z. reeds een beslissing werd genomen op grond van het art. 167 B.W.

Evenmin is de verwijzing door verweerder naar het art. 40ter Vw. in casu relevant nu verzoekster een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend als levenspartner van een Nederlandse onderdaan.

3.

Dat verzoekster opmerkt dat de door verzoeker ingediende aanvraag verblijfskaart van een burger van de Unie volkomen onterecht door verweerder wordt geweigerd.

Dat immers, alvorens een beslissing te nemen, verweerder geenszins een grondig onderzoek heeft uitgevoerd.

Dat verweerder geenszins rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier.

Dat immers verzoekster een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend op basis van de door haar en de heer T.Z. ondertekende verklaring wettelijke samenwoning (en niet op basis van haar huwelijk), zodat een motivatie welke enkel en alleen betrekking heeft op de beoordeling van de geldigheid van verzoeksters huwelijk geenszins als een afdoende motivering kan beschouwd worden en afbreuk doet aan de wet.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.”

2.2. Waar verzoekster de schending opwerpt van de motiveringsplicht bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad stelt aan de hand van bovenvermeld betoog immers vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin zij gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Nederlander. De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° f van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), citeert uit een *“vonnis van het Parket van de Procureur des Konings op 1 juni 2010”* waarin geconcludeerd wordt dat *“het huwelijk niet kan erkend of overgeschreven worden”* en weigert verzoekster daarom het verblijf. Kernbetoog van verzoekster is onder meer dat de motivering van de bestreden beslissing enkel en alleen betrekking heeft op de geldigheid van een huwelijksakte doch niet motiveert waarom verzoekster niet aan het gestelde in artikel 40 bis § 2, eerste lid, 2° f van de Vreemdelingenwet zou voldoen.

2.4. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° f) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wel een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;”.

2.5. Artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek luidt als volgt:

“De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken wanneer blijkt dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan, of indien hij van oordeel is dat de voltrekking in strijd is met de beginselen van de openbare orde.

(...)

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, kan door belanghebbende partijen binnen de maand (na de kennisgeving van zijn beslissing) beroep worden aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg.”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat het advies van de procureur des Konings van 1 juni 2010, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, betrekking heeft op de vraag of het in het buitenland afgesloten huwelijk van verzoekster en haar Nederlandse partner kan erkend worden, zoals verwerende partij overigens ook uitdrukkelijk stelt in haar nota. De Raad stelt echter vast dat de in punt 1.6.

bedoelde aanvraag door verzoekster werd ingediend op grond van een duurzame en stabiele relatie en niet als echtgenote van een burger van de Unie.

2.7. Waar de bestreden beslissing verwijst naar artikel 40bis §2, eerste lid, 2°, f) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad samen met verzoekster vast dat niet blijkt dat ten aanzien van verzoekster of haar partner een in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op grond van artikel 167 BW. Het advies van het parket waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt is geen vonnis zoals verzoekster terecht betoogt en heeft bovendien geen uitstaans met een weigering van voltrekking van het huwelijk waarnaar artikel 167 BW verwijst. Verwerende partij werpt in haar nota op dat *“verzoekster [niet] betwist [...] dat haar huwelijk in België niet erkend werd”*, maar zij gaat eraan voorbij dat verzoekster terecht opmerkt dat dit geen uitstaans heeft met artikel 167 BW waarnaar artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, f) van de Vreemdelingenwet verwijst. De verwerende partij stelt in haar nota dat er *“inmiddels”* een vonnis tot weigering van erkenning van het huwelijk is tussengekomen op 3 mei 2012. Daargelaten de vaststelling dat dit vonnis derhalve ruimschoots dateert van vóór het treffen van de bestreden beslissing, de bestreden beslissing er echter niet naar verwijst en het dus handelt om een aposteriori motivering van de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat ook dit vonnis betrekking heeft op de weigering van de erkenning van de huwelijksakte en dat dit dus evenmin uitstaans heeft met het gestelde in artikel 167 BW. Het verweer van de verwerende partij inzake dit vonnis en haar betoog dat verzoekster niet aantoonde hiertegen een beroep te hebben aangetekend kan de pertinentie van verzoeksters betoog derhalve niet onderuit halen. Het geheel klemmt des te meer aangezien er zich in het administratief dossier nog een advies bevindt van de procureur des Konings van het parket van Turnhout, opgesteld op 13 augustus 2012, waarin deze verwijzend naar het schrijven van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 7 juni 2012 waarin deze gevraagd had of hij een verklaring van wettelijke samenwoning mocht afsluiten voor verzoekster en haar partner stelt, *“(…) het huwelijk (is) in de Belgische rechtsorde niet erkend en beiden(moeten) derhalve naar Belgisch recht als ongehuwd (...) beschouwd worden. Beiden voldoen dus thans aan de voorwaarde van het ongehuwd zijn voor het aangaan van wettelijke samenwoning”*.

2.8. Waar verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat *“zelfs indien verzoeksters kritiek terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen”*, dient de Raad vast te stellen dat verwerende partij nalaat te concretiseren welke motieven de bestreden beslissing zouden kunnen schragen nu niet werd aangetoond dat ten aanzien van verzoekster of haar partner een in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op grond van artikel 167 BW en verwerende partij naliert te motiveren aangaande de overige in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. In haar nota houdt de verwerende partij voor dat *“wel degelijk werd getoetst aan de voorwaarden van artikel 40 bis §2, 2° van de Vreemdelingenwet”* doch uit de bestreden beslissing blijkt dat dit beperkt is tot de voorwaarde gesteld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2°, f) van de Vreemdelingenwet.

2.9. De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA